

IOAN ISAC

Natură și Tradiție

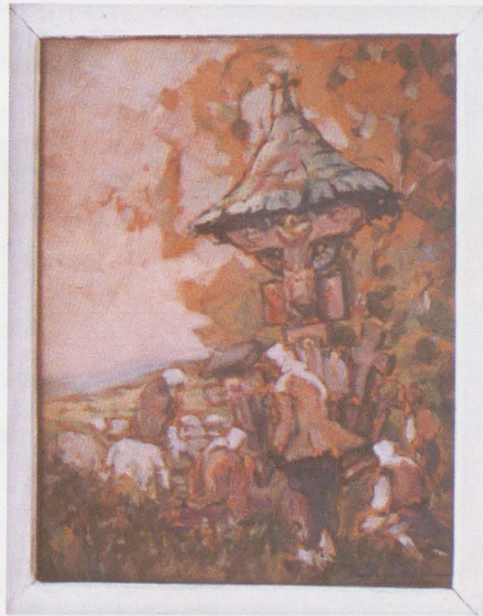
Ioan Isac

București, 2002

Muzeul de Istorie și Artă al Municipiului București

061.4
I 81

IOAN ISAC

Natură și Tradiție

București, 2002

Muzeul de Istorie și Artă al Municipiului București

M. I. B. M. B.
BIBLIOTECA
Nr. INVENTAR 52498
COTA _____

Colecția Familiei Mihailovici

2005
Editura OSCAR PRINT

Natura și tradiția ortodoxă în pictura lui Ioan Isac (1885–1950)

„Atelierul meu este natura“

O realitate existențială și un crez, o îngemănare firească, rezultată din credința puternică a artistului în puterea și dragostea lui Dumnezeu, revărsate asupra naturii înconjurătoare și asupra oamenilor, prin participarea celor din urmă la viața spirituală în cadrul Bisericii Ortodoxe Române și prin ofranda activității lor cultural-educative, adusă mereu spre înnobilarea sufletelor prin receptarea frumosului.

Trei sunt motivațiile expoziției, găzduită cu generozitate de *Muzeul de Istorie și Artă al Municipiului București*: a) readucerea în memoria iubitorilor de frumos ai Capitalei a unei tematici tradiționale, exprimată cu multă sensibilitate, ce aparține unui pictor bănățean din perioada interbelică, expunerea având ca scop realizarea unei punți peste timp, întru pregătirea creștinilor pentru întâmpinarea reală, spirituală, a sărbătorii *Nașterii Domnului*, numită popular, *Crăciunul*; b) cunoașterea valorii pictorului Ioan Isac prin expunerea lucrărilor, dar și prin mărturia contemporanilor săi, specialiștii din cele două centre universitare, Timișoara și Cluj, două capitale de mare tradiție culturală, prima a culturii bănățene și cea de-a doua, a culturii transilvane: „Din toate lucrările pictorului Ioan Isac se desprinde marea dragoste pe care a purtat-o pentru natură. Ori de câte ori îl întrebau prietenii, unde lucrează, fiindcă îl știau fără atelier, el le răspundea: «Atelierul meu este natura». Această pasiune pentru toate frumusețile naturii, pe care numai trăind și lucrând în mijlocul ei le putea pătrunde, înțelege și interpreta, această înfinită atracțiune de a picta sub cerul liber l-a făcut pe Ioan Isac inițiatorul direcției artistice de plein-air în Banat“ (Aurel Cosma, *Pictura Românească din Banat – de la origine până azi*, Timișoara, 1940, p. 52). „Pictorul Isac reprezintă în istoria picturii românești din Ardeal o etapă care stă între realismul obiectiv și impresionismul plenerist... Artistul deci nu este «modern», cum în general în Ardeal, până acum, expresionismul are prea puțini reprezentanți, faptul acesta nu este un dezavantaj, rămânând talentul în artă, cu orice curent la modă, întotdeauna o calitate“ (prof. dr. Coriolan Petranu, *Expoziția pictorului Ioan Isac «Reflexiuni»*, în ziarul „Patria“, 15 noiembrie 1925, p. 2, Cluj) și o ultimă apreciere chiar din capitală: „La Timișoara, în str. Turin nr. 5, e deschisă actualmente frumoasa expoziție permanentă, de pictură a maestrului Ioan Isac... Toate expozițiile sale se soldează cu cel mai strălucit succes moral și material, iar Saloanele Oficiale din București îi plasează la fiecare deschidere aproape toate pânzele. Astăzi, pictorul Ioan Isac se bucură de simpatia unanimă a bănățenilor, al cărui fiu este. Munca necurmată a dat roadele scontate și gândesc că într-un viitor apropiat o expoziție a Domniei Sale în Capitală, va însemna un eveniment“ (Ioan Stroe, *Un mare artist – Pictorul Ioan Isac*, în ziarul „Progresul“, 15 aprilie 1938, p. 3). Acest „mare eveniment“ se petrece astăzi, 15 noiembrie 2002, după o așteptare de șaptezeci și patru de ani, ani grei, încărcăți de evenimente tragice, suportate de o generație condamnată să trăiască departe de Dumnezeu și de înaintașii care L-au mărturisit; c) stabilirea locului ocupat de pictorii bănățeni interbelici, în patrimoniul picturii românești. În calitate de custode vremelnic al arhivei și al câtorva lucrări ale pictorului Ioan Isac, mă simt dator să fac publică o declarație a lui, cu privire la activitatea sa politică, o notă dintr-un raport de activitate făcut cu puțin înainte de moarte: „Sunt membru în comitetul Societății Academia Artelor Frumoase din Timișoara, de sub conducerea d-lui prof. I.D. Ștefănescu. Politică nu fac, în partide politice nu sunt înregimentat, nici nu mă interesează. Sunt român ortodox, fac politică bisericească ortodoxă, pentru că la sânul nostru avem români, cari au părăsit legea străbună trecând la greco-catolici, uniți cu papa de la Roma“, o mărturie a suferinței personale ce ne amintește de jertfa cu care s-a păstrat în istorie dreapta credință.

Fie ca munca și dragostea lui, unită cu a noastră, a tuturor participanților la realizarea acestei expoziții, să vă aducă în dar pacea și bucuria sufletească atât de necesare în preajma sărbătorii *Nașterii Domnului*.

15 noiembrie 2002

conf. dr. Aurelia Bălan-Mihalovici

Universitatea Creștină „Dimitrie Cantemir“, București

IOAN ISAC

1885 - 1950

Bărci de pescari la Lido

2

Cosașul

3

Clopotniță veche

4

Biserică din Babadag

5

Vedere din Tulcea (I)

6

Încărcatul peștelui la Sulina

7

Casă turcească din Turtucaia

8

Şatra

9

Casă țărănească

10

Casă din Bocșa Montană

11

Casă din Siliștea Sibiului

12

Interior țărănesc din Banat

13

Bucătărie bănăţeană cu vatră

14

Aranjament de Paște

15

Biserica cu trei turle

16

La Mănăstire

17

De Bobotează

18

Biserica Antim din București

19

Biserica veche din Densuș

20

La Troiță

21

Evanghelia la Botezul Domnului

22

Intrare în Biserica Veche

23

La poalele stâncii din Balcic

24

Geamie pe faleză

25

Cerna la Topleț

26

Mănăstirea Turnu

27

Femeie cărând apă

28

Biserică printre mesteceni

29

Biserică pe Calea Victoriei

30

Stradă în București

31

Veneția (I)

32

Norii (I)

33

Norii (II)

34

Cioban cu oi

35

Biserică din Gura Sada

36

Veneția (II)

37

Bărci la Nettuno

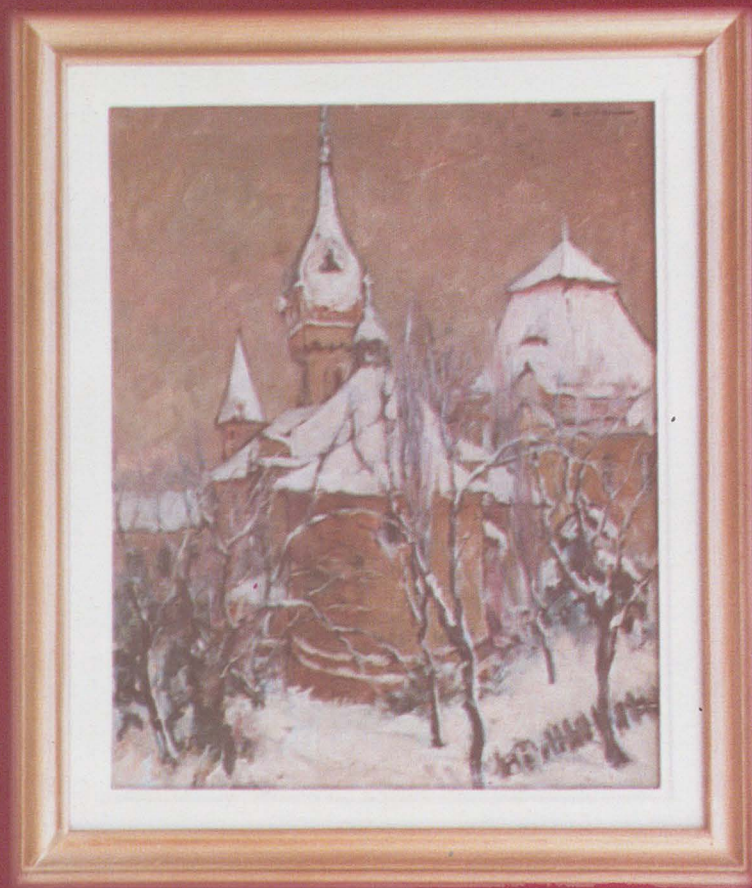
38

Stânci la Adriatica

39

La taclale

40

Biserică sub prima zăpadă

41

Faleză în Balcic

42

Vedere din Ochiu-Beu

43

Vedere din Turtucaia

44

Vedere din Tulcea (II)

45

Autoportret

Casa pictorului Ioan Isac, din str. Turin (Enescu), nr. 5, devenită muzeu, despre care citim în Universul din 24 iunie 1943: "Expoziția permanentă de pictură a d-lui profesor este pentru amatorii de artă și frumos un prilej de înălțare sufletească, iar pentru vizitatorii Timișoarei-ocazia de a lua contact cu opera unui pictor de real talent."

Carnetul de expozant la Salonul Oficial

ROMANIA

MINISTERUL INSTRUCTIEI, EDUCATIEI, CULTELOR SI ARTELOR
SUBSECRETARIATUL DE STAT AL CULTELOR SI ARTELOR
DIRECTIUNEA ARTELOR

Nr.

Adresa poștală:
Str. General Berthelot Nr. 28, S. II

Telefon: 439.00

Domniei Sale
Domnului Ioan Isac, pictor.

No. 4.939/1943.

Dosarul și Nr. dv. Data dv. Dosarul și Nr. nostru (a se repeta în răspuns) Data

Privește:

DOMNULE,

12 MAI 1943

Avem onoare a vă aduce la cunoștință că în ședința
dela 8 Mai 1943, Consiliul Corpului Artiștilor plastici a ad-
mis cererea Domniei Voastre, înscriindu-vă ca membru al ace-
stui Corp.

Vă rugăm, să primiți, Domnule Membru, salutarile
noastre cele mai distinse,

PRESEDINTELE CORPULUI ARTISTILOR PLASTICI,

I. Jalea

SECRETAR GENERAL,

Al. Ekhato

C. 39005 - M. O. - Imprimeria Centrală.

Format A 4
Cib. x. 207.

Actul de admitere în Corpul Artiștilor Plastici, semnat de I. Jalea, 1943

IOAN ISAC – un maestru al picturii bănățene interbelice

Arta a fost și rămâne un martor. Poate cel mai atent, cel mai lucid, cel mai obiectiv. Un asemenea martor este pentru noi, astăzi, pictura lui Ioan Isac – unul dintre măștrii picturii bănățene interbelice. Lucrările selecției retrospective, pe care o reunește Muzeul de Istorie și Artă al Municipiului București, reprezintă tot atâtea testimonii ale unei sensibilități artistice deosebite. O sensibilitate care închide în spațiul său, mereu altfel, noi experiențe de viață, o sensibilitate care a fixat în teritoriile tăcute ale culorii revelatoare mărturii, făcând pe deplin posibilă conturarea noțiunii de timp și spațiu românesc în care dominantă era cultura rurală.

Aflate la loc de cinste în Muzeul Banatului din Timișoara, precum și în numeroase colecții particulare din întreaga țară, lucrările sale sunt creații ale unui adevărat maestru al artei românești.

Picturile expuse acum reprezintă tot atâtea popasuri bogate în frumusețea peisajului, popasuri a căror amintire se imprimă adânc în memoria vizuală a privitorului. Locuri și oameni, clipe de contemplație și de meditație în preajma unor vechi lăcașuri de cult și-au păstrat până astăzi o fabuloasă încărcătură materială.

Ioan Isac a cutreierat ani de-a rândul ținuturile țării, descoperind cu ochiul veșnic avid de imagini inedite aspecte care recompun pentru privitorul de astăzi un adevărat documentar al peisajului românesc în ceea ce are el definitoriu, caracteristic. În pofida varietății tematice, atmosfera care le unește este deosebit de omogenă, de particulară. Le unifică aceeași atmosferă luminoasă, aceeași bucurie a culorii sonore, puse în straturi groase, modelate parcă de mâna pictorului aflată într-o permanentă, rapidă, căutare a unor efecte precise, directe.

Este important să relevăm în acest context faptul că Ioan Isac a expus ani de-a rândul la Saloanele Oficiale din București. O lucrare precum *«Strada Geamiei din Turtucaia»* a fost reprodusă în Catalogul Salonului din 1937, iar imaginea unei alte lucrări, *«Mișcare în port»*, se regăsește în Catalogul Salonului din 1939. Multe picturi i-au fost cumpărate pentru colecțiile statului român de către Ministerul Cultelor și Artelor din Saloanele Oficiale. *«Biserica din Hațeg»*, propusă pentru premiu în 1932, sau *«Iarna pe neașteptate»*, premiată în 1930 la Salonul Artelor Bănățene, sunt doar câteva exemple care nu fac decât să confirme prestigiul de care s-a bucurat Ioan Isac printre contemporanii săi. De altfel, activitatea sa artistică – desfășurată de-a lungul a aproximativ trei decenii câte au trecut de la prima expoziție, aceea din 1923, organizată de asociația culturală «ASTRA», la care a expus 40 de tablouri) și până în ultimul său an de viață – este atât de bogată încât nu încapă în spațiul restrâns al acestor rânduri. Vom aminti totuși expoziția organizată în 1923 de către Asociația Bănățeană de Arte Frumoase, al cărei secretar era Ioan Isac, expoziție deschisă cu ocazia vizitei regelui Ferdinand la Timișoara, expozițiile deschise în 1924 la Deta, Timișoara și Băile Herculane, expozițiile din 1925 de la Oradea și Cluj, acelea deschise la Cluj în 1927 și 1928 cu lucrări realizate la Constanța - Balcic și în Orient (Cairo, Alexandria, Constantinopol), marea expoziție deschisă la Timișoara în 1935 cu peste 90 de peisaje din Italia și de pe Coasta Dalmată.

Lucrările prezentate au accentuat de fiecare dată acordul intim între biografia și opera acestui pictor. Criticii de artă contemporani artistului au încercat să pună în valoare diferența dintre școala de artă bucureșteană, deschisă spre curentele moderne, și cea din Ardeal și Banat, preocupată să rămână fidelă exprimării esențelor naționale, redată în manieră grigoresciană, spre a avea o receptivitate mult mai mare în acest spațiu multicultural.

Pentru Ioan Isac, demn reprezentant al școlii bănățene, mai presus de toate a stat întotdeauna atașamentul față de pământul românesc. Și tocmai acest atașament l-a determinat ca, în 1938, să deschidă în propria-i casă (str. Turin, astăzi Colonel Enescu, nr. 5) un muzeu permanent cu propriile lucrări. Muzeul reunea 400 dintre cele mai reprezentative creații ale sale, fiind considerat în presa vremii «un document viu» al adevăratei culturi bănățene.

În expoziția de acum sunt prezente o parte dintre picturile care odinioară făceau gloria acestui muzeu (din nefericire, distrus după dispariția celui care i-a dat viață). Atât în compozițiile de dimensiuni mari, cât și în peisajele de mici dimensiuni (în care a obținut efecte de prețioasă concentrare), Ioan Isac a știut să exploateze plasticitatea culorii, să-i releve materiale calități. Indiferent de titlul pe care-l poartă, ele formează parcă un fel de reacție în lanț, în care fiecare imagine se naște pentru a o completa pe cea de alături. Ceea ce le leagă la un loc nu este descrierea unei simple experiențe de viață, ci energia care emană din această alăturare a imaginilor ce definesc o epocă istorică a unui spațiu întins, supus transformărilor sau chiar dispariției. Este cazul insulei Adakaleh, Rușava, numită și Orșova Nouă, insulă ce se afla între Gura Cernei și a Bahnei, la intrarea în Banat.

Prin pitorescul locurilor și specificitatea vieții oamenilor, opera lui Ioan Isac rămâne pentru generațiile ce se succed un document istoric în imagini artistice.

Marina PREUTU

LISTA TABLOURILOR EXPUSE

1. *Bărci de pescari*, la Lido, ulei pe placaj, 0,70 x 0,50, semnat dreapta jos, cu negru
2. *Cosașul*, ulei pe pânză lipită pe carton, 0,55 x 0,35, semnat în dreapta jos, cu negru
3. *Clopotniță veche*, ulei pe placaj, 0,39 x 0,30, semnat dreapta jos, cu albastru
4. *Biserica din Babadag*, ulei pe placaj, 0,37 x 0,48, semnat dreapta jos, cu negru
5. *Vedere din Tulcea (I)*, ulei pe placaj, 0,39 x 0,50, semnat dreapta jos, cu roșu
6. *Încărcarea peștelui la Sulina*, ulei pe pânză, 0,75 x 0,95, semnat dreapta jos, cu albastru
7. *Casă din Turtucaia*, ulei pe placaj, 0,37 x 0,49, semnat dreapta jos, cu albastru
8. *Șatra*, ulei pe carton, 0,26 x 0,19, semnat dreapta jos, cu albastru
9. *Casă țărănească*, ulei pe placaj, 0,20 x 0,29, semnat dreapta jos, cu albastru
10. *Casă din Bocșa Montană*, ulei pe carton, 0,39 x 0,31, semnat dreapta jos, cu negru
11. *Casă din Sălișteștea Sibiului*, ulei pe carton, 0,49 x 0,38, semnat dreapta jos, cu negru
12. *Interior țărănesc din Banat*, ulei pe pânză, 0,48 x 0,38, semnat dreapta jos, cu albastru
13. *Bucătărie bănațeană cu vatră*, ulei pe pânză lipită pe carton, 0,41 x 0,31, semnat dreapta jos, cu negru
14. *Aranjament de Paști*, ulei pe pânză, 0,82 x 0,71, semnat dreapta jos, cu albastru
15. *Biserica cu trei turle*, ulei pe carton, 0,40 x 0,30, semnat dreapta jos, cu negru
16. *La Mănăstire*, ulei pe pânză, 0,50 x 0,38, semnat dreapta jos, cu albastru
17. *De Bobotează*, ulei pe placaj, 0,73 x 0,85, semnat dreapta jos, cu albastru
18. *Biserica „Sf. Antim” din București*, ulei pe placaj, 0,75 x 0,55, semnat pe verso cu tuș
19. *Biserica veche din Densuș*, ulei pe placaj, 0,66 x 0,47, fără semnătură
20. *La Troiță*, ulei pe placaj, 0,38 x 0,50, semnat dreapta jos, cu albastru.
21. *Evangelie la Botezul Domnului*, ulei pe placaj, 0,75 x 0,71, semnat dreapta jos, cu albastru
22. *Intrare în Biserica Veche*, ulei pe pânză, 0,50 x 0,39, semnat dreapta jos, cu albastru
23. *La poalele Stâncii din Balcic*, ulei pe placaj, 0,70 x 0,53, semnat dreapta jos, cu albastru
24. *Geamie pe faleză*, ulei pe placaj, 0,56 x 0,46, semnat dreapta jos, cu albastru
25. *Cerna la Topleș*, ulei pe carton, 0,49 x 0,39, semnat dreapta jos, cu negru
26. *Mănăstirea Turnu*, ulei pe pânză, 0,48 x 0,67, semnat stânga jos, cu negru
27. *Femeie cârând apă (Balcic)*, ulei pe pânză lipită pe carton, 0,68 x 0,55, semnat dreapta jos, cu negru
28. *Biserică printre mesteceni*, 0,39 x 0,49, semnat dreapta jos, cu maro
29. *Biserică pe Calea Victoriei, 1949*, ulei pe carton, 0,40 x 0,50, semnat dreapta jos, cu negru
30. *Stradă în București*, ulei pe placaj, 0,39 x 0,21, semnat dreapta jos, cu albastru
31. *Veneția (I)*, ulei pe pânză, 0,50 x 0,40, semnat dreapta jos, cu albastru
32. *Norii (I)*, ulei pe pânză, 0,41 x 0,31, semnat dreapta jos, cu negru
33. *Norii (II)*, ulei pe pânză, 0,41 x 0,31, fără semnătură
34. *Cioban cu oi*, ulei pe pânză, 0,50 x 0,38, semnat stânga jos, cu negru
35. *Biserică din Gura-Sadă*, ulei pe pânză lipită pe carton, 0,49 x 0,36, semnat dreapta jos, cu negru
36. *Veneția (II)*, ulei pe placaj, 0,40 x 0,30, semnat dreapta jos, cu negru
37. *Bărci la Nettuno*, ulei pe carton, 0,59 x 0,47, semnat dreapta jos, cu albastru
38. *Stânci la Adriatică*, ulei pe carton, 0,40 x 0,30, semnat dreapta jos, cu negru
39. *La taclale*, ulei pe pânză, lipită pe carton, 0,29 x 0,20, semnat dreapta jos, cu albastru
40. *Biserică sub prima zăpadă*, ulei pe carton, 0,49 x 0,39, semnat dreapta sus, cu negru
41. *Faleză în Balcic*, pastă pe placaj, 0,69 x 0,50, semnat dreapta jos, cu albastru
42. *Vedere din Ochiu Beu, 1950*, ulei pe placaj, 0,70 x 0,50, semnat dreapta jos, cu albastru
43. *Vedere din Turtucaia*, ulei pe carton, 0,60 x 0,49, semnat pe verso cu creionul
44. *Vedere din Tulcea (II)*, ulei pe placaj, 0,31 x 0,40, semnat pe verso cu creionul
45. *Autoportret*, ulei pe placaj, 0,59 x 0,40, semnat dreapta jos, cu negru

CRONOLOGIE

1885:

2 aprilie - s-a născut în satul Ciclova Montană, într-o familie de bufeni (țărani olteni imigrați în Banat), ca fiu al lui Gheorghe și al Anei Isac. Rămâne orfan de tată și este crescut cu mare grijă de mama sa, Ana Isac, originară din Rușava sau Orșova Nouă.

1892:

urmează școala primară în comuna Ciclova-Montană.

1896:

se înscrie la cursurile Gimnaziului din Oravița.

1900:

urmează cursurile Școlii Normale de învățători la Timișoara.

1905–1911:

este învățător în comunele Sacul, Anina, Steierdorf, Sárospatak și Sân-Mihai.

1912–1913:

este angajat și pictează în împrejurimile comunei Ciclova Montană cu pictorii maghiari Mányai Mihály, Kobor Gyula și Kiss Rezső.

1916:

este înrolat în armata austro-ungară și trimis pe front.

1919–1921:

urmează cursurile secției pedagogice la Universitatea din Cluj spre a dobândi diploma de profesor, nr. 835, promoția 1921, diplomă semnată de Nicolae Drăganu, președinte al comisiei, de I. Paul, Ștefănescu Goangă și P. Roșca, membri.

1921:

este numit profesor de desen la Școala Normală din Timișoara.

1922:

sosește de la București pictorul Marin H. Georgescu cu care va lucra toată vara în împrejurimile comunei Ciclova Montană, o experiență care îl va influența din punct de vedere artistic, socotindu-l inițiatorul metodei plein-air-iste. Este numit secretar al Asociației Bănățene de Arte Frumoase.

1923:

23 august - Asociația Bănățeană de Arte Frumoase deschide o expoziție cu ocazia adunării generale a societății culturale ASTRA, în sala mare a castelului Huniade, expoziție la care pictorul Ioan Isac a participat cu 40 de lucrări, multe dintre ele fiind reținute de Ministerul Cultelor și de Muzeul de Etnografie al Ardealului.

14 noiembrie - vizita regelui Ferdinand la Timișoara, prilej cu care Asociația Bănățeană de Arte Frumoase, al cărui secretar este Ioan Isac, organizează o expoziție în care expune numeroase lucrări și primește elogii pentru această organizare.

1924:

1–30 iunie - o expoziție personală deschisă cu ocazia jubileului „200 de ani de la venirea șvabilor în Banat“.

5–7 iulie - Congresul Național al Medicilor la Timișoara, ocazie cu care pictorul organizează o expoziție personală cu 90 de lucrări.

1–30 august - expoziție personală la Herculane.

august–septembrie - Participă cu lucrări la Salonul Oficial de la București.

1925:

4 ianuarie - expoziție personală cu 65 de lucrări, la Oradea.

septembrie–octombrie - expoziție personală cu 70 de lucrări, la Cluj.

1926:

septembrie - este numit profesor la Liceul „George Barițiu“ din Cluj, unde organizează alte expoziții personale.

Participă la Salonul Oficial organizat de Ministerul Artelor la sala Ateneu, cu lucrarea intitulată „Vedere din Cluj“.

19 decembrie - expoziție personală cu 100 de lucrări, la Cluj.

1927:

10 ianuarie – vacanța de vară - face o călătorie de studii la Constantinopol și la Cairo. La întoarcere rămâne să picteze la Balcic și Constanța.

1928:

8–23 aprilie - expoziție personală la Cluj, unde expune 90 de lucrări cu teme din ultimele călătorii făcute în Orient.

septembrie - revine la catedra din Timișoara.

4–20 noiembrie - expoziție personală cu 70 de lucrări, la Timișoara.

1929:

6–28 octombrie - expoziție personală la Timișoara.

1930:

august–septembrie - călătorește în Italia cu o bursă acordată de Ministerul Culturii și Artelor, de unde se întoarce cu 44 de lucrări terminate, așa cum reiese din actul vamal din 8 septembrie 1930.

14 noiembrie–1 decembrie - expoziție personală la Timișoara în care expune lucrările făcute în Italia.

13–14 noiembrie - participare cu 14 lucrări la Expoziția deschisă cu ocazia Adunării generale a societății ASTRA de la Caransebeș.

14–31 decembrie - expune la Salonul Anual al Artelor Bănățene un număr de opt lucrări, lucrarea „Iarna pe neașteptate“ fiind premiată. Este momentul în care Asociația Bănățeană de Arte Frumoase se constituie în Societatea Academiei Artelor Frumoase din Timișoara, condusă de prof. I.D. Ștefănescu, secretar Ioan Isac.

1931:

20 decembrie–12 ianuarie - Societatea Academiei Artelor Frumoase din Timișoara organizează o expoziție, la care pictorul Ioan Isac a participat cu 15 lucrări, fiind propusă spre premiere lucrarea „Biserica din Hațeg“.

1932:

mai–iunie - expune la Salonul Oficial de pictură și sculptură lucrarea „Biserica din Densuș“, iar lucrarea „Iarna la Timișoara“ este cumpărată de Ministerul Instrucțiunii Publice.

1933

20–28 mai - are loc la Timișoara Congresul Național de Chimie, ocazie cu care pictorii Ioan Isac, Corneliu Liuba și sculptorul D. Novac organizează o expoziție în localul Cazinoului Militar.

noiembrie–decembrie - expoziție personală la Timișoara, în vederea Sărbătorilor de Crăciun.

noiembrie - deschiderea expoziției personale la Timișoara.

sfârșit de noiembrie - participă la Salonul Oficial cu lucrări inspirate din cadrul hibernal al Timișoarei.

1935:

1–17 decembrie - deschiderea unei expoziții în care a prezentat o bogată tematică cu peisajii din Belgrad, Sarajevo, Ragusa, Gravosa, Nettuno, Venezia, Rocca di Papa, Albano, Frascati, Siena, Florența, Roma și alte spații italiene și dalmatiene.

noiembrie–decembrie - participă cu noi lucrări la Salonul Oficial de la București: „Cheiul Begheiului Timișoara“, „Portul Begheiului Timișoara“, „Iarna la Timișoara“ (II), „Vedere spre Domoclet“, „Vedere din Topleț“.

1936:

participă la Salonul Oficial de pictură și sculptură cu lucrarea „Biserica rusească“ din București.

1 ianuarie–28 februarie - participă cu șase lucrări la al II-lea Salon de Pictură, Sculptură, Artă decorativă și Etnografie, organizat de Asociația Profesorilor de Desen din România.

1937:

aprilie-mai - participă la Salonul Oficial de Pictură și Sculptură cu patru lucrări: „Strada Geamiei din Turtucaia” (ilustrată în Catalogul expoziției), „Un colțisor din Turtucaia”, „Cartierul pescarilor Turtucaia” și „Vedere de pe Grivița”.

1938:

martie-aprilie - deschiderea expoziției personale, organizată prima oară în casa sa, anume construită, cu atelier și spații de expunere, în str. Turin nr. 5 (astăzi colonel Enescu), unde a expus 160 de lucrări.

1939:

aprilie-mai - participă la Salonul Oficial de Pictură și Sculptură cu lucrarea „Mișcare în port”.

1940:

reorganizează Expoziția permanentă din casa sa, str. Turin nr. 5, despre care relatează cu mult entuziasm ziarul din Timișoara, dar și cele din București („Universul”, „Curentul”, „Progresul”).

1941:

participă la Expoziția Cărții cu șase lucrări.

1942:

expoziția permanentă din casa sa (Turin nr. 5) primește titulatura de „Muzeu”, în care rămân expuse permanent 400 de lucrări, alese de pictor.

1943:

8 mai - are loc ședința Consiliului Corpului Artiștilor Plastici în care este confirmată primirea pictorului Ioan Isac ca membru al acestui Corp, aflat sub președenția sculptorului Ioan Jalea, cel care semnează adresa de confirmare, cu nr. 4939/1943.

Muzeul pictorului Ioan Isac devine punctul de atracție al cetății timișorene, așa cum reiese din presa anului: „Bogata și valoroasa expoziție a modestului maestru Ioan Isac, mare pictor bănățean, constituie una din adevăratele și realele bogății ale acestei provincii” („Curentul”, 1 octombrie 1943, p. 2, cf. „Universul”, iunie 1943, p. 8).

iunie - Sunt solicitate de Ministrul Instrucției, Educației, Cultelor și Artelor următoarele trei tablouri: „Biserica de lemn din Boz” (Hunedoara), „Gara Domnița Elena, iarna” (tablou expus la Salonul Oficial), „Galații Vechi”, iar pentru colecția particulară a ministrului, lucrarea „Iarna la Lupeni” (v. „Universul”, iunie 1943, p. 8).

1943-1944:

25 decembrie - Societatea Academiei Artelor Frumoase din Timișoara a organizat Expoziția de pictură sub vernisajul d-lui prof. I.D. Ștefănescu, la care a participat cu mai multe lucrări și pictorul Ioan Isac, fiind menționate pentru premiere lucrările „Stânci la Nettuno” și „Iarna la Timișoara” (II).

1947:

ultima mențiune despre Expoziția permanentă sau Muzeul pictor Ioan Isac din str. Turin nr. 5 apare în ziarul „Banatul”, 6 ianuarie, 1947, p. 2.

1950:

12 decembrie - se stinge, pe neașteptate, la vârsta de 65 de ani.

1973:

expoziție retrospectivă la Muzeul Banatului - Timișoara.

2000-2001:

decembrie - ianuarie - expoziție retrospectivă („50 de ani de la moarte”), Muzeul Banatului - Timișoara.

2002:

noiembrie, 15-30 - la Muzeul de Istorie și Artă al Municipiului București, expoziție cu tema *Natură și tradiție ortodoxă în pictura lui Ioan Isac*.

I. Isac

IOAN ISAC - Natură și Tradiție, București, 2002